

3. Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 49 ΣΛΕΕ, καθόσον χαρακτήρισε το προβαλλόμενο μέτρο ενισχύσεως ως ασυμβίβαστη κρατική ενίσχυση η οποία δεν παραβιάζει την ελευθερία εγκαταστάσεως όπως αυτή κατοχυρώνεται από το άρθρο 49 ΣΛΕΕ.
4. Με τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται ότι η Επιτροπή παραβίασε τη θεμελιώδη αρχή της ίσης μεταχειρίσεως και της απαγορεύσεως των διακρίσεων καθόσον:
  - μεταχειρίστηκε τα μη εμπορικά κέρδη χρηματοδότησης που προκύπτουν από επιλέξιμα δάνεια κατά τον ίδιο τρόπο με τα μη εμπορικά κέρδη χρηματοδότησης που προκύπτουν από μη επιλέξιμα δάνεια, και
  - μεταχειρίστηκε την εξαίρεση για τη χρηματοδότηση ομίλων ΕΑΕ διαφορετικά αναλόγως του αν τα μη εμπορικά κέρδη χρηματοδότησης εμπίπτουν στα άρθρα 371EB ή 371EC του Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [νόμου περί φορολογίας (διεισδύει και λοιπές διατάξεις) του 2010].
5. Με τον πέμπτο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται, επικουρικός, ότι, ακόμη και αν γίνει δεκτό ότι το προβαλλόμενο μέτρο ενισχύσεως εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ, η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 16, παράγραφος 1, του κανονισμού (ΕΕ) 2015/1589⁽²⁾ του Συμβουλίου, καθόσον διέταξε την επιστροφή των ποσών των προβαλλόμενων ασυμβίβαστων ενισχύσεων από τους δικαιούχους του προβαλλόμενου μέτρου ενισχύσεως, διότι η επιστροφή αυτή παραβιάζει γενικές αρχές του δικαίου της Ένωσης και συγκεκριμένα την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης και της ασφάλειας δικαίου.

⁽¹⁾ Οδηγία (ΕΕ) 2016/1164 του Συμβουλίου, της 12ης Ιουλίου 2016, για τη θέσπιση κανόνων κατά πρακτικών φοροαποφυγής που έχουν άμεση επίπτωση στη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς (ΕΕ 2016, L 193, σ. 1).

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΕ) 2015/1589 του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 2015, περί λεπτομερών κανόνων για την εφαρμογή του άρθρου 108 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2015, L 248, σ. 9).

Προσφυγή της 8ης Νοεμβρίου 2019 – Ultra Electronics Holdings κ.λπ. κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-763/19)

(2020/C 45/37)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσες: Ultra Electronics Holdings plc (Λονδίνο, Ηνωμένο Βασίλειο), DF Group Ltd (Λονδίνο) και Ultra Electronics Swiss Holdings Company Ltd (Λονδίνο) (εκπρόσωποι: M. Whitehouse και P. Halford, Solicitors)

Καθή: Ευρωπαϊκή Επιτροπή

Αιτήματα

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Γενικό Δικαστήριο:

- να ακυρώσει την απόφαση (ΕΕ) 2019/1352 της Επιτροπής, της 2ας Απριλίου 2019, σχετικά με την κρατική ενίσχυση SA.44896 που έθεσε σε εφαρμογή το Ηνωμένο Βασίλειο όσον αφορά εξαίρεση για τη χρηματοδότηση ομίλων ΕΑΕ (ΕΕ 2019, L 216, σ. 1)·
- επικουρικός, να ακυρώσει το άρθρο 2 της προσβαλλομένης αποφάσεως στο μέτρο που θίγει την ελευθερία εγκαταστάσεως των προσφευγουσών η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 49 ΣΛΕΕ ή την ελεύθερη κυκλοφορία των κεφαλαίων η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 63 ΣΛΕΕ, και
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι προσφεύγουσες προβάλλουν έντεκα λόγους ακυρώσεως.

1. Με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο και/ή πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως καθόσον έκρινε ότι το καθεστώς σχετικά με την εξαίρεση για τη χρηματοδότηση ομίλων («το επίδικο μέτρο») είχε ως συνέπεια οικονομικό πλεονέκτημα το οποίο εμπίπτει στην έννοια και το πεδίο εφαρμογής του άρθρου 107, παράγραφος 1, ΣΛΕΕ.

2. Με τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο και/ή πρόδηλα πλάνη εκτιμήσεως κατά τον προσδιορισμό του συστήματος αναφοράς για τους σκοπούς της ανάλυσης «επιλεκτικότητας».
3. Με τον τρίτο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο και πρόδηλα σφάλματα εκτιμήσεως καθόσον προσδιόρισε εσφαλμένα ή ελλιπώς και δεν αντιλήφθηκε ορθώς τους σχετικούς σκοπούς του συστήματος αναφοράς το οποίο επελέγη.
4. Με τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο και πρόδηλα σφάλματα εκτιμήσεως καθόσον χαρακτήρισε το επίδικο μέτρο ως συνεπαγόμενο παρέκκλιση από το σύστημα αναφοράς το οποίο επελέγη.
5. Με τον πέμπτο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πολλαπλή πλάνη περί το δίκαιο και πρόδηλα σφάλματα εκτιμήσεως καθόσον εσφαλμένως χαρακτήρισε το επίδικο μέτρο ως εκ πρώτης όψεως επιλεκτικό, κρίνοντας εσφαλμένως ότι συνεπαγόταν διαφορετική μεταχείριση επιχειρήσεων ευρισκομένων σε συγκρίσιμη νομική και πραγματική κατάσταση.
6. Με τον έκτο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έλαβε υπόψη την οδηγία (ΕΕ) 2016/1164⁽¹⁾ του Συμβουλίου κατά την εκ μέρους της εκτίμηση της επιλεκτικότητας του επίδικου μέτρου, ενώ η πράξη αυτή τέθηκε σε ισχύ μετά το τέλος της περιόδου κατά την οποία η Επιτροπή έκρινε ότι το επίδικο μέτρο συνεπαγόταν κρατική ενίσχυση.
7. Με τον έβδομο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται ότι η προσβαλλόμενη απόφαση εκδόθηκε κατά κατάχρηση εξουσίας εκ μέρους της Επιτροπής, η οποία συνιστά προσβολή της φορολογικής κυριαρχίας του Ηνωμένου Βασιλείου.
8. Με τον όγδοο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλα σφάλματα εκτιμήσεως καθόσον έκρινε ότι η προβαλλόμενη εξαίρεση δεν δικαιολογείται όσον αφορά τη φορολόγηση των μη εμπορικών κερδών χρηματοδότησης τα οποία προκύπτουν από επιλέξιμες δανειακές σχέσεις που εμπίπτουν εκ πρώτης όψεως στο άρθρο 371ΕΒ («Δραστηριότητες στο Ηνωμένο Βασίλειο») του Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [νόμου περί φορολογίας (διεθνείς και λοιπές διατάξεις) του 2010]. Όσον αφορά τις εξαιρέσεις σχετικά με το «αντιστοιχισμένο συμφέρον» και τους «επιλέξιμους πόρους», η απόφαση της Επιτροπής στερείται αιτιολογίας όσον αφορά τους δικαιολογητικούς λόγους ή την έλλειψη αυτών.
9. Με τον ένατο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 108, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ και το άρθρο 6 του κανονισμού (ΕΕ) 2015/1589⁽²⁾ του Συμβουλίου καθώς και το καθήκον χρήστης διοικήσεως κατά το άρθρο 41 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων. Συγκεκριμένα, η Επιτροπή δεν διευκρίνισε στην απόφασή της περί κινήσεως της διαδικασίας ότι είχε αμφιβολίες σχετικά με τη δικαιολόγηση της εξαίρεσης του 75 % βάσει του άρθρου 371ΙΙΔ του Taxation (International and Other Provisions) Act 2010 [νόμου περί φορολογίας (διεθνείς και λοιπές διατάξεις) του 2010] προκειμένου να αποφευχθούν οι πρακτικές δυσχέρειες της ανάλυσης των καθηκόντων των σημειωτών στελεχών σε σχέση με δραστηριότητες που αφορούν τον δανεισμό στο εσωτερικό του ομίλου, γεγονός που θα παρείχε την ευκαιρία στα ενδιαφερόμενα μέρη να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους σχετικά με το ζήτημα αυτό· κατά τη διάρκεια της έρευνας δεν κάλεσε τα ενδιαφερόμενα μέρη να υποβάλουν παρατηρήσεις ως προς το σημείο αυτό· και στην προσβαλλόμενη απόφαση επέλεξε να αγνοήσει τις παρατηρήσεις που είχαν πράγματι υποβληθεί από τα ενδιαφερόμενα μέρη ως προς το σημείο αυτό. Κατά συνέπεια, η προσβαλλόμενη απόφαση είναι ανίσχυρη.
10. Με τον δέκατο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο καθόσον έκρινε ότι η επιβολή φόρου σε βάρος εταιρίας του Ηνωμένου Βασιλείου επί των κερδών των αλλοδαπών θυγατρικών «στον βαθμό που αυτά μπορεί να καταλογιστούν σε εγχώρια περιουσιακά στοιχεία και δραστηριότητες» δεν θέτει περιορισμούς στην ελευθερία εγκαταστάσεως και ότι το επίδικο μέτρο δεν ήταν απαραίτητο για τη διασφάλιση της τήρησης των ελευθεριών που κατοχυρώνει η Συνθήκη.

Προς στήριξη του αιτήματός τους (επικουρικός) περί ακυρώσεως του άρθρου 2 της προσβαλλόμενης αποφάσεως, οι προσφεύγουσες προβάλλουν τον ακόλουθο λόγο ακυρώσεως:

11. Με τον ενδέκατο λόγο ακυρώσεως προβάλλεται ότι, ακόμη και αν γίνει δεκτό (πράγμα το οποίο δεν ισχύει) ότι το επίδικο μέτρο συνιστούσε κρατική ενίσχυση, η Επιτροπή υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι η ανάκτηση της ενισχύσεως δεν παραβιάζει τις θεμελιώδεις αρχές του δικαίου της Ένωσης και διατάσσοντας την ανάκτηση ανεξάρτητα από το αν η ίδρυση ΕΑΕ και η εκ μέρους της χορήγηση δανείων σε αλλοδαπές εταιρίες του ομίλου συνεπάγεται πράγματι άσκηση της ελευθερίας εγκαταστάσεως. Συγκεκριμένα, εν προκειμένω, η ανάκτηση θίγει την ελευθερία εγκαταστάσεως των προσφευγουσών η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 49 ΣΛΕΕ και την ελεύθερη κυκλοφορία των κεφαλαίων η οποία κατοχυρώνεται στο άρθρο 63 ΣΛΕΕ. Στο μέτρο που τούτο συμβαίνει, η διαταγή περί ανακτήσεως που περιλαμβάνεται στο άρθρο 2 της προσβαλλόμενης αποφάσεως πρέπει να ακυρωθεί.

⁽¹⁾ Οδηγία (ΕΕ) 2016/1164 του Συμβουλίου, της 12ης Ιουλίου 2016, για τη θέσπιση κανόνων κατά πρακτικών φοροαποφυγής που έχουν άμεση επίπτωση στη λειτουργία της εσωτερικής αγοράς (ΕΕ 2016, L 193, σ. 1).

⁽²⁾ Κανονισμός (ΕΕ) 2015/1589 του Συμβουλίου, της 13ης Ιουλίου 2015, περί λεπτομερών κανόνων για την εφαρμογή του άρθρου 108 της Συνθήκης για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης (ΕΕ 2015, L 248, σ. 9).